

NOTA AMB L'OLIVETTI NOVA (24.07.1984)

24.7.1984.

* * * Començo aquest text amb la bona intenció d'omplir la memòria fins al final. No sé pas què hi trobaré (al final, vull dir). És possible que, un cop esgotats els primers 8K, em trobi que puc passar a omplir un altre mòdul de 8K. És possible, també, que la lata torni a començar: trucades, retards, neguits i esperes vanes. El que és jo, de moment vaig fent. Ja ha sortit un primer puntet en el rectangle que indica la part de memòria que ha estat ocupada. A la meva dreta tinc un cigarret que crema. Un segon puntet ha sortit ara. Bé, deixem la màquina en pau.

M'he despertat avui a les set del matí, amb una mica de dolor a l'esquena, a la banda esquerra de la cintura. He sortit del llit rígid i, com és natural, alarmat. He pixat després que m'havia fumats el primer cigarret (més tard he verificat que en quedaven deu al paquet que tenia començat: ara n'hi'heu haver tres - no, només dos, ho acabo de veure). He sortit a la cuina, despullat del tot (com faig cada dia a l'hora de començar-lo), a fer-me el cafè. He donat toms després d'això, esperant que arribés el diari. He estès la roba que hi havia rentada d'ahir (però abans ja m'havia posat l'slip de bany, el blau amb vores vermelles). Esperava la trucada del tècnic d'Olivetti. Finalment, per sota la porta de l'escala, ha tret el nas El País, que m'he posat a llegir. A mig camí he decidit d'anar a cagar i rentar-me el cul, abans que m'ho impedís el de la màquina. I per fi aquest ha arribat.

Tinc fetes ara dues ratlles de puntets. Me'n falten vuit per acabar. Quina lata! Bé, prosseguim.

Si la màquina funciona com cal, potser ja avui em podré posar a treballar. De moment, escrivint les meves coses, no res de gaire diferent del que estic fent ara. D'aquí dos dies farà tres mesos que vaig arribar d'Edmonton. Tot el que he fet és poc comparat amb el que teòricament es pot fer en tres mesos, però molt vista la càrrega que hi havia de coses pendents a veure i reveure en el pis, en

l'ordre de tot, en la meva rutina i la meva conscienciació local (vull dir, saber què passa en aquest cony de poble). Si fes fins i tot la llista de les meves anades i vingudes, potser encara em quedaria parat de tant com hi entraria. He comprat uns quants mobles fins i cars, algun llum, mo pas pocs llibres. Que avui ja tingui funcionant la màquina d'escriure és en ell mateix un èxit.

Els articles d'aquest número 5 de la revista *Veus baixes*,
publicats al juny de 2019,
amb ISSN 2254-5336,
es publiquen amb llicència Creative Commons:
se n'autoritza la reproducció sempre que se'n citi l'autor,
que sigui sense propòsits comercials
i que no se'n facin elaboracions derivades

